
[2010-28-RE](#)

CAUSA 2010-28-RE

Número de registre 396-2010. Recurs d'empara

AUTE DEL 4 DE JULIOL DEL 2011

BOPA núm. 44, del 13 de juliol del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 14 de juny del 2011, per la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández, mitjançant el qual interposa recurs de súplica contra la sentència del Tribunal Constitucional del 6 de juny del 2011 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2010-28-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 36.2, 37.2, 38 i 94;

Vista la sentència esmentada del Tribunal Constitucional del 6 de juny del 2011;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedent únic

El 14 de juny del 2011, la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández va formular un recurs de súplica en què manifesta que les disposicions de l'article 247 del Codi de procediment penal són contràries a l'article 10.2 de la Constitució que garanteix el dret fonamental al recurs en matèria penal. Segons el parer d'aquesta part, el Tribunal Constitucional no ha pres en consideració la vulneració del dret al recurs en matèria penal en aquesta causa.

Seguidament dóna per reproduït in extenso l'escrit de recurs d'empara en què considera que es vulneren els articles 5.1, 6.1, 6.2, 6.3, 8 i 17 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que revoqui la sentència del 6 de juny del 2011 i que es reconegui el dret del recurrent a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte de recurs,

tot acordant-se la retroacció del procediment TC-195-1/93 al moment en què es van produir les vulneracions al·legades.

Fonament jurídic únic

Aquest Tribunal ha declarat, de manera constant, que el recurs de súplica no té per objecte fer jutjar de nou una causa, sinó, si s'escau, atraure l'atenció del Tribunal Constitucional sobre elements de fet o de dret nous desconeguts abans de dictar la seva decisió.

En aquesta causa, pel que fa a les al·legacions que es limiten a reproduir els seus escrits anteriors, és clar que el recurrent no aporta davant el Tribunal Constitucional cap element de fet o de dret desconegut fins ara.

Pel que fa a l'argument segons el qual les disposicions de l'article 247 del Codi de procediment penal serien contràries a l'article 10.2 de la Constitució que garanteix el dret al recurs en matèria penal, el recurrent al·lega que la sentència del 6 de juny passat no va tenir en compte aquest fet i l'hauria privat, per tant, d'aquesta garantia constitucional. Com que el recurrent no es refereix aquí al contingut del seu escrit de recurs d'empara, es podria pensar a priori que es tracta d'un argument nou.

En realitat això no és així. En el recurs d'empara presentat el 7 de setembre del 2010 manifesta que "amb la negativa a admetre els recurs d'apel·lació interposat per aquesta representació personal, el aute de la sala penal del Tribunal Superior de Justícia conculca el article 10.2 de la Constitució que reconeix el dret (...) al recurs en els processos penals i per extensió es conculca el article 6.1 i 6.3 de la Convenció per a la Salvaguarda dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals."

Per consegüent, tot i que està al·legat de manera específica i sense fer referència a l'escrit d'empara, aquest argument és la reproducció pura i simple d'allò que ja es va al·legar en el recurs esmentat.

No es tracta doncs d'un element nou i cal recordar, una vegada més, que d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, el recurs de súplica només té com a finalitat atraure l'atenció del Tribunal Constitucional sobre elements de fet o de dret nous desconeguts abans de dictar la seva decisió.

En aquestes condicions, aquesta súplica no és susceptible de prosperar.

Tanmateix, amb la sola finalitat d'aclarir la realitat jurídica del recurrent formularem algunes observacions finals sobre el doble grau de jurisdicció tal com es presenta en aquesta causa.

Fent referència als seus escrits anteriors, observem que, com ho reitera en aquesta súplica, considera les disposicions de l'article 247 del Codi de procediment penal vulneradores de l'article 10.2 de la Constitució, perquè la seva aplicació va dur a la inadmissió a tràmit del seu recurs d'apel·lació contra la sentència del 29 de desembre del 2009, mitjançant la qual se'l condemnava per un delictes major de violació.

Ara bé, allò que garanteix literalment l'article 10.2 esmentat és, sense cap precisió, el dret al recurs en els processos penals. Així, en aplicació de l'article 247 del Codi de procediment penal impugnat, una vegada que hi ha una sentència condemnatòria pronunciada en rebel·lia, el recurrent podia interposar el recurs d'audiència davant el propi tribunal que va dictar aquesta sentència. A través

d'aquest recurs hagués pogut beneficiar-se del dret al recurs penal garantit per l'article 10.2 de la Constitució.

Nogensmenys, malgrat l'existència d'aquesta possibilitat i com que no la va posar en pràctica, convé preguntar-se si el recurrent pot vàlidament queixar-se que s'hagi inadmes a tràmit el seu recurs d'apel·lació, és a dir, de no haver pogut plantejar novament la qüestió litigiosa davant d'un òrgan judicial superior.

Si bé és cert que de l'examen del dret comparat se'n desprèn que en la majoria d'ordenaments jurídics la norma del doble grau de jurisdicció no té un abast general i no té valor constitucional, també s'admet de manera àmplia que aquesta mateixa norma s'imposa en matèria penal. A més, aquesta exigència de l'apel·lació en matèria penal està igualment establerta per l'article 2 del protocol addicional núm. 7 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals esmentat pel recurrent.

En aquestes condicions sembla lògic admetre que si només s'esmenta el dret al recurs en matèria penal sense cap més precisió, el constituent andorrà va voler consagrar la norma del doble grau de jurisdicció. Cal, per tant, verificar si el recurrent es va veure indegudament privat del benefici d'aquesta norma per l'acte del Tribunal Superior de Justícia.

La seva negació d'admetre a tràmit el recurs d'apel·lació deriva de l'aplicació de les disposicions del Codi de procediment penal en aquesta causa, que impliquen la interposició prèvia d'un recurs d'audiència.

Això no és només propi del dret del Principat, ja que, per exemple l'article 379-5 del Codi de procediment penal francès disposa que "L'apel·lació no està oberta a la persona condemnada en rebel·lia", la fórmula andorrana del recurs d'audiència davant el tribunal penal que va dictar la sentència exclou efectivament la possibilitat d'interposar un recurs d'apel·lació contra la sentència dictada en rebel·lia, però per contra, una vegada la decisió consecutiva a l'exercici del recurs d'audiència ha estat pronunciada, aquesta sí que pot fer l'objecte d'una apel·lació davant de l'òrgan judicial superior, és a dir, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Per tant, hem de constatar que les disposicions del Codi de procediment penal, l'aplicació de les quals el recurrent incrimina, no vulneren la norma constitucional del doble grau de jurisdicció i que, a més, no contenen cap inconvençionalitat en relació amb l'article 2 del protocol addicional núm. 7 esmentat.

Fent purament i simplement la seva aplicació, el Tribunal Superior de Justícia no ha vulnerat (ni podia vulnerar) el dret al recurs en matèria penal, consagrat a l'article 10.2 de la Constitució.

Per aquest motiu, és el recurrent i solament ell, que pel fet de no exercir el recurs d'audiència, ha impedit que pogués intervenir una segona decisió del Tribunal de Corts que hagués pogut ser susceptible, al seu torn, de ser examinada per la jurisdicció superior.

Per la seva actitud d'abstenció, o d'esquitllada, s'ha privat, primer, de la facultat de beneficiar-se del dret al doble grau de jurisdicció i, després, d'interposar vàlidament un recurs d'empara.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández, contra la sentència del Tribunal Constitucional del 6 de juny del 2011 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2010-28-RE.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 4 de juliol del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat